

30Y

FRONT

30Y

30Y

30Y

30Y

30Y

30Y

30Y

BECK ZOLTÁN
& IAN O'SULLIVAN.

TÖKÉLETES BALANSZBAN A KISVÁROSI ÉS NAGYVÁROSI VONÁSOK.

EGY RÉGÓTA FONTOS ÉS EGY MOSTANÁBAN FONTOS PÉCSI ZENEKAR NEM TŐSGYÖKERES PÉCSI TAG-
JAIVAL BESZÉLGETTÜNK – PÉCSRŐL, PÉCSÉN.

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRE. FOTÓ LÉKÓ TAMÁS.

Beck Zoltán Ajkáról származik, Pécsen telepedett le a kilencvenes évek végén és innen futott be fényes karriert a 30Y-nal, amely zenekar tavaly novemberben adta ki legfrissebb, bátrán új irányokba elinduló *dicsőség* című albumát. Az énekes-gitáros-dalszerző emellett egyetemi adjunktus és vezeti a Zenélő Egyetem nevű egyedülálló, popkultúrát felső szinten oktató programot. Ian O'Sullivan ír szülők gyermekeként az USA-ban született, de hároméves korától Írországra nevelkedett, viszont már hét és fél éve Pécsen él, summa cum laudéval végezte el az orvost, és PhD-hallgatóként a Mongooz And The Magnet énekes-nagybőgőse. Zenekaruk tavaly adta ki *Please Be Naked* című debütlemezét. Mindketten betelepülők, de mindketten a pécsi zenei élet fontos motorjai.

Hogyan válik valaki pécsivé? Hogyan lehet megszeretni a várost?

Ian: Nálam az volt a cél, hogy csak tanulni jövelek a városba. Eljárógatok a könyvtárba, megtanulom az orvostudományt, lediplomázom, aztán visszamegyek Írországra. A zene viszont mindig fontos volt az életemben és pár év után, amikor nagyon kemény lett a tanulás, gitározni kezdtem, napi fél órát, hogy oldjam a stresszt. És ez egyre nehezebb lett, mert éreztem, hogy a zenével többet szeretnék foglalkozni. Írországra a hétköznapi része a zene, amikor 2005 és 2009 között Galwayben tanultam, csináltam a városban egy Open Mic-estet, ahol bárki felléphetett. Ezt 2010-ben itt Pécsen is meghonosítottam és kezdtem megismerni a pécsi zenei életet. Nagyon szuper volt, hogy lehetett találkozni a helyeken azokkal, akik az ország leghíresebb zenekaraiban játszanak és barátságosak egymással. Közben persze gyakran jártam Budapestre, ahol nagyobb az ír közösség, mégis Pécsen éreztem azt,

hogy egy szigeten vagyok, ahol jó. Az Open Mic-estek után elkezdtem egyre több fellépési lehetőséget is kapni, aztán 2014-ben elindult a Mongooz.

Zoli, te korábban és közelebről érkezted Pécsre.

Zoli: Néha azt érzem, például, amikor találkozunk lannel és beszélgetünk, hogy lehet, hogy távolságban közelebről érkeztem, de valójában meg messzebről. Abban az értelemben biztosan, hogy Ajkán felnőni azt is jelentette, hogy ha ott bármit is szeretnél csinálni, azt magadnak kellett megteremteni. Ez persze azzal is járt, hogy azt a pár embert, aki tenni akart valamit, ez a helyzet tényleg összehozta. Én aztán Pécsre kerültem egyetemre és amikor megérett az elhatározás, hogy jöjjünk el Ajkáról, akkor evidencia volt, hogy ide költöztünk. Először egy közeli kisvárosban kezdtem el tanítani. A 30Y-t már itt indítottuk. Ugyan a Kispál és a Borz mellett akkoriban még nem

nagyon voltak országosan ismert zenekarok, de ajkai léptékekkel itt hatalmas zenei élet zajlott, sok klub működött, valahogy mozgásban volt a város. Ugyanakkor igazán van lannek abban, hogy hiába nagyváros Pécs, közben meg mégis kicsi. Ami egyrészt jó, mert mindenki ismeri a másikat, másrészt meg nem teheted meg, hogy ne indulj el a városból, ha meg akarod mutatni magad, hiszen itt hamar megismernek. Ha mondani akarsz valamit, kénytelen vagy elindulni innen. Nagyon hamar másik városokban találod magad és idegen közönségnek játszol. A 30Y történetének ez volt talán a legfontosabb mozzanata, sokat koncerteztünk és közben sokat tanultunk – elsősorban magunkról.

Ezt persze megtehetette egy másik város zenekara is. Miért ennyi pécsinek jött össze az áttörés?

Zoli: Nem tudom, talán egyszerűen csak annyin múlt a dolog, hogy pont úgy álltak össze

az egyéni tudások és tehetségek, hogy ezt rajzolták ki. Abban azonban, hogy van egy tendencia Pécsen, az azért lenne van, hogy a zenekarok mindig számíthattak a többi előadóra. Egy nagyobb zenekar mindig tudja, hogy az ő rendelkezésére álló felület mit ér és hogy azt hogyan használja. A Kispál vitt minket vendégzenekarnak, a 30Y meg viszi magával a Mongoozt. Vagy például énekeltem a Punnanyval, a *Shen Kick* című lemezükön. Az soha nem volt kérdés, hogy ha egy pécsi tehetséget lát egy másik pécsiben, akkor odaáll mellé, még akkor is, ha nem egy zenei nyelvet beszélnek. Az is tényleg evidens Pécsen, amit lan már mondott, hogy itt egy kocsmában, az utcán, vagy a boltban össze tudsz futni a hőseiddel és ez a hősöknek legalább annyira jó, mint azoknak, akik épp találkoznak velük. Szóval nincs hierarchikus elválás.

lan: Az sem mellékes, hogy látható a következő lépcső, nagyon sok és sokféle méretű klub van a városban. Ha nő a zenekarod, akkor meg tudod célozni a megfelelő szintű helyet magadnak. És ha látod, hogy a másik zenekar már Budapesten vagy Debrecenben lép fel, akkor te is kitűzöd magad elé ezt a célt. A zenekarok itt húzzák egymást felfelé. Ott a Halott Pénzsztori. Amikor elkezdtem itt Pécsen az Őpen Mic-esteket, ott tűnt fel Járai Márk énekesdalszerző, sokszor csak mi ketten játszottunk egész este. Aztán egyszer elkezdtem hallani az egyik dalát naponta háromszor a rádióban. Aha. Akkor tehát ez sem elérhetetlen.

És miért nem lesz egyszer az a következő lépés, hogy Budapestre kellene költözni? Mi az, ami Pécsen tartja az embert?

Zoli: Ugyan koncertezés szempontjából Pécsről a legnehezebb elérni az ország nagy részét...

lan: ...mazochisták vagyunk. *(nevetnek)*

Zoli: Amennyire nagyvárosnak tűnt Pécs, amikor ide költöztem, annyira összement idővel. Nagyon is tágas, mégis van neki egy kisvárosi hangulata, annak minden előnyével. Például jól kordában tudod tartani a kapcsolati hálódat, és nem esnek szét a dolgaid. Ezzel szemben Budapesten a rengeteg ötlet, rengeteg lehetőség egy állandó kifelé figyelmet eredményez. Pécs zenei történetének a kulcsa szerintem – azon túl, hogy van sok egyéni talentum – az, hogy a jó értelemben vett kisvárosi és a jó értelemben vett nagyvárosi vonások közül a legjobb elemek dolgozódtak össze egy tökéletes balanszban. Egyébként az is lehet, hogy jobb úgy pécsinek lenni, hogy nem vagy született pécsi. Mert mítoszszá merjük írni a várost, hiszen mi tényleg rá tudunk csodálkozni mindenre és nem belenőtünk a valóságba. Nincsenek ide kötődő régi emlékeink, viszont mindenkit abban a jelenében ismerünk,

aki ő most, ezért sokkal szabadabban tudunk ebben a városban létezni. Mondjuk itt senki nem emlékszik arra, hogy milyen hülyék voltunk hatévesen. És mi sem másokra, hogy ők milyen hülyék voltak hatévesen.

lan: Számomra Pécs olyan, mint Bon Ivernek volt az erdei kabin, ahova elvonult alkotni. Nekem Pécs a békességet jelenti. De az is nagyon tetszik, hogy azt érzem, hogy résztvevő vagyok a városban, alakítója az életnek, nem pedig csak egy újabb elem a sok közül. Dublin mellett egy kisvárosban nőttem fel, aztán egy másik kisebb városba, Galwaybe mentem tanulni, és most is az van, hogy itt a közelben Budapest, de a kisebb helyen érzem otthon magam. Olyan ez, mint egy fa. Ha gyökeret tudsz eresztetni, akkor együtt tudsz nőni a várossal. Akkor te is a város része leszel. Sokszor kapom a kérdést, hogy „jól megy a zenekar, mikor költöztök Budapestre?” Miért lenne kötelező odaköltözni? Amikor mindenki egy irányba halad, akkor néha talán jobb a másik utat választani. Azaz esetünkben inkább maradni. Miért kéne odamenni, ahol a lehetőség van? Miért nem próbálnánk meg a lehetőséget megteremteni ott, ahol vagyunk? Pécsen nekem az is nagyon fontos, hogy ahogyan mindig látod az eget, úgy könnyebb meglátni az őszinteséget is.

Zoli: Egy ilyen kiegyenlített közegben a sokféle identitásodat is természetesebben tudod megélni. Azon túl, hogy első felismerhetőségben rock'n'roll-zenész vagy, itt az sokkal hétköznapiabb dolog, hogy állsz az egyetem büféjében két előadás között és várod, hogy sorra kerülj a kávénál. Nem vagy celebritás, mert a városban mindenki ismeri a többi identitásodat is. Vagy lannél sem a híres embernél szakdolgozik az egyik diákja és törli a fejét a műtéti leírásom, hanem teljesen természetes a szituáció, mindenki csinálja a maga dolgait. Az élet normál szituációit nem kiemelt státuszban éred el és nem is várod el, hogy legyen ilyen.

lan: Itt senki nem sűg össze mögötte, hogy „nézd, a Beck Zoli!” A hallgatók itt csak legyintenek, hogy „ja, a Beck Zoli, mindig itt van.” Ha egyszer bejön Kanye West a Nappaliba, akkor fel fog robbanni az egész hely, de ha minden nap bejön, akkor az lesz, hogy: „állj be a sorba te is a sörödért, bazmeg!”

Zoli: Ez a fajta teljes evidencia, ami miatt jó itt. Felhívott például egy gimnazista srác, hogy mennek osztálykirándulásra Angliába és szeretnének utcazenélni, de nincs akusztikus basszusgitárjuk, és szerintük nekünk van és kölcsönadnánk-e? Idejött, becsomagoltuk egy pokrócba és mondta, hogy köszöni, majd egy hét múlva visszahozta. *[ekkor belép a szomszéd stúdióhelyiségben dolgozó Varga Ádám, a 30Y basszusgitáros-producere és*

közbeveti, hogy „és nem jöttek üres kézzel”, majd megmutatja a Nirvana Pennyroyal Tea 7” kislemezét – a szerk.] Nincs státuszjátzsma, és Pécs ebben nagyon jó.

Az is közös bennetek, hogy mindketten sokat utcazenéltetek. Zoli, te fiatalabb korodban a Balaton környékén, lan, te pedig Galwayben, de itt Pécsen is. Néhány órán át az utcán ácsorogni azt is jelenti, hogy látod az egész várost, elvonul előtted. Pécs milyen arcát mutatja így?

lan: Nagyon szeretek utcazenélni, tényleg tökéletesen meg lehet ismerni egy várost. Zenéltem sokszor csak úgy random is, de volt itt Pécsen utcazene-fesztivál is, ahol szintén rengeteget játszottam. Simán meg lehet érezni, hogy mi van a levegőben. Nem gondolom, hogy a zenét négy fal között kellene tartani, már csak azért sem, mert amikor játszol és elmelegel egy szigorú pár, de van egy gyerekük, az garantáltan megállítja a szülőket is. Jó látni a gyerekek arcán, hogy mindig érdeklí őket a zene, bizalmat ad a jövővel szemben. Hogy mindig lesz olyan, akit érdekelni fog a zene.

Zoli: Mi az Egyedi Petivel és a Likó Marcell-lel utcazenéltünk itt Pécsen, délután összejátszottunk néhány dalt a teraszunkon, aztán kiálltunk az utcára zenélni. Az utcán zenélés megfoszt a nehézkedéstől: a közönséget is felszabadítja, ha nem vagy jó, akkor az emberek továbbállnak.

lan, azt mondtad, hogy gyökeret eresztettél Pécsen. Hogyan látod, mennyi ideig fogsz itt maradni? Egyáltalán, mennyit érzékelsz abból, ami ma Magyarországon van?

lan: Azt nem tudom, hogy ötven év múlva is itt leszek-e, ez nehéz kérdés. De egyelőre nagyon jól érzem magam, és ez a zenei kaland nagyon izgalmas, én meg soha nem félttem egy-egy jó kalandtól. Ugyan régóta zenéltem már, de senkinek nem mondtam azt, hogy zenész vagyok. Viszont úgy érzem, hogy itt Magyarországon az lettem. Itt születtem újjá zenészként. Elfogadtak az emberek. Ezért mindig is közel fog állni a szívemhez. A politikai oldala persze nehéz. Látom azt is, hogy rengeteg embernek nehéz és sokan itt hagyják az országot. De mi is azt mondjuk a zenénkkel, hogy nem kell mindig bent maradni a kockában, ki lehet lépni belőle. Magnus-szal *[Magnus Måloy, a Mongooz And The Magnet szintén Pécsen végzett norvég orvos-énekes-gitáros – a szerk.]* mi is ezt tettük. A magyar emberekben rengeteg a potenciál, és azt szeretném látni, hogy ebből minél többet kihozunk.

✶